

(Het pak onderbreekt.)

Hou op.

(Hij praat weer tot de plaat.)

... niet zo goed als mij. Daarom dacht ik, ik leg het uit met chocola. Met een paashaas.

(Het pak stoort weer.)

Hou op... Met een paashaas is iedereen blij. Vooral als je de oren bijhoudt.

(Het pak wordt steeds onbeschaamder.)

Dat is toch dom geklets. Jij moet me weer belachelijk maken. Ik ben toch niet...

(Woedend keert hij zich tot het publiek.)

Ik zie er toch niet uit alsof ik verliefd ben. Eén briefje heb ik in haar schoeltas gestopt. Eén brief heb ik haar geschreven. Eén gewoon. Ik wou alleen maar een koffietje met haar drinken. Ze heeft zelfs niet geantwoord. Telkens heb ik een envelop mee opgestuurd, met m'n adres erop en een postzegel. Ze kent me zelfs niet.

(Vastberaden legt hij zijn eed af.)

Op een mooie dag zitten wij samen op een terrasje, drinken een koffie en ik betaal de rekening.

(Weer vat hij zijn training aan. Zorgvuldig dompelt hij de hengel in de emmer met water. Hij laat zich weer afleiden.)

Vele jaren geleden heb ik in een tijdschrift een interessant artikel gelezen.

(Hij wijst naar de platenspeler en spreekt stiltejes tot het publiek.)

Zij daar is verliefd geworden. Op een rijke Griek, met veel schepen. Op dezelfde bladzijde, met foto's, een stukje over Sherpa Tensing. Die beklom de hoogste berg. 8.848 meter. Helemaal te voet. Allebei in hetzelfde tijdschrift. Allebei met foto's. Beroemd moet je worden, dan gaan alle deuren voor je open. Die Sherpa kijkt Maria aan en kan de koffie zo bestellen. Het is de prestatie die telt. We hebben allemaal dezelfde samenstelling. Ieder van ons kan de krant halen. In het Book of Records staat er een die het veel makkelijker heeft. Zeven keer is bij hem de bliksem ingeslagen. Die moest niet trainen, die moest gewoon buiten gaan staan en... vlam... de bliksem sloeg in. Eénmaal in z'n grote teen, rechts, éénmaal in z'n haar, éénmaal in z'n pruik, enzovoort. Dat zou ook een mooie opera zijn.

(Hij neuriet zachtjes voor zich uit.)

Vlam. Aaaaaaah. Vlam. Aaaaaaah. Vlam. Aaaaaaah.

(Verward wordt hij zich van het publiek bewust.)

Nu ja... Op zoveel geluk mag je niet rekenen. Ik heb dat boek stukgelezen. Ik ken elk record uit het hoofd. De grootste ritssluiting: 632 meter, 119007 nylonandjes. Gemaakt door de firma Riri. Ik heb me afgevraagd wat ik zou kunnen: zingen kan ik niet, bergbeklimmen ook niet, hoogspringen helemaal niet, de bliksem is nog nooit ingeslagen, dus zwem ik naar Amerika, over de oceaan. Je krijgt het nu eenmaal niet in je schoot geworpen.

(Hij glijdt in een binnenband.)

Eerst probeer ik het met deze band.

(Hij neemt de kleine gereedschapskist.)

Gereedschap heb ik ook nodig. Je weet maar nooit.

(Demonstratief toont hij de kleine gereedschapskist.)

Ik heb het begrepen: ik bouw zo een schip. Dat heeft nog niemand gedaan. Iemand heeft me gezegd: Het zou toch wat groter moeten zijn: 300 meter lang, 50 meter breed en 30 meter diep.

(Hij keert zich tot de toeschouwers.)

Kunt u zich dat voorstellen: 300 meter? Dat is toch je reinste waanzin.

(Trots toont hij de grote gereedschapskist.)

Nee, nee, alleen het hoogstnoodzakelijke. Ruimte voor de bemanning. Ruimte voor het zeil en voor het proviand. Zo een kist kan iedereen maken.

(Hij gaat op in een visioen)

Een mooie zomeravond, windkracht drie. Talloze families bij een bergmeer. Vrouwen, piknikmanden, de kinderen zijn blij. De mannen zitten op het water. Elk in hun eigen gereedschapskist. Zeilen in alle mogelijke kleuren. Ze houden een wedstrijd, ze zweten zich te pletter en hebben dolle pret. Allemaal raken ze hun stress kwijt. Er is één beginneling bij. Hij zwemt vooral. Maar hij beleeft ook veel pret, allemaal geven ze hem goeie raad.

(Mistroostig snijdt hij een ander onderwerp aan.)

Maar deze idee blijft voorlopig onder ons. Ik wil niet dat het mij vergaat zoals die van de ritssluiting. Die heeft zijn uitvinding ook aan iedereen getoond, heeft alles uitgelegd. Hoog... Laag... Allen hebben ze hem uitgelachen. Tot Meneer Riri kwam. Die heeft stiekem aantekeningen gemaakt. Tel thuis uw ritssluitingen maar eens, dan weet u meteen hoeveel Meneer Riri verdient. Hij is nu een beroemd man, die andere kent niemand. Dat zal mij niet overkomen. Maar het is opletten geblagen. Reeds velen hebben een record gevestigd, zonder dat iemand het heeft gezien. Dat geldt niet. Daarom ga ik ook maar tot Amerika en niet helemaal rond. Dat zou toch geen mens geloven. Dat is toch evident. Beeld u zich even in: een cirkustent, paardevijgen, popcorn. Snapt u? Clown op.

(Hij 'speelt' die scène.)

Reuzensandalen, een hoedje op de kale kop.

(Hij zet de zuidwester af.)

Dit is een zakdoek. De clown steekt de zakdoek in z'n rechterzak en tovert hem weer te voorschijn aan de andere kant, in de linkerzak. Dan geeft hij te kennen dat het nummer nog niet ten einde is en tovert de zakdoek weer terug. Dat is toch verdacht. De zakdoek was nooit aan de andere kant. Daarom zeil ik niet helemaal rond de wereld.

(Hij heeft zich verward in zijn voorbeeld.)

Ik geef nog een ander voorbeeld. Deze emmer water staat nu daar. En nu reist hij eenmaal de wereld rond.

(Hij laat de emmer water een keer om zich heen draaien.)

En komt weer precies hier uit.

(Hij zet de emmer weer neer.)

Als ik nu even niet heb opgelet, beweer ik toch dat die emmer nooit weg is geweest.

(Hij zet de emmer over het hek.)

Daarom vaar ik maar tot Amerika. Zo ziet iedereen wat ik gedaan heb.

(Hij klimt in zijn boot. Hij draagt nog steeds de autoband om zijn middel. Hij sluit de gereedschapskist. Andere lichtstand: "Op zee". Muziek: "Attila". Hij probeert in een recordtijd het zeil te hijsen.)

Stormwaarschuwing nummer 10: 3... 2... 1... Af.

(Hij blijft met de autoband in de boot steken.)

Daar heb ik geen rekening mee gehouden.

(Hij probeert zich los te werken. Dat lukt niet.)

Het zeil zou toch geen nut hebben. Er staat immers geen wind. Geen wind. Hoe raak ik weer thuis?

(Hij zinkt weg in een herinnering.)

Waarom moest ik m'n kop ook door de trapleuning steken? Nu moet ik wachten tot vader met de zaag komt. Ik ga nooit meer naar huis terug. Waarschijnlijk drijf ik hier in mijn eigen doodkist. Voor eeuwig.

(Hij probeert het deksel van de gereedschapskist op zijn vingers dicht te klappen. Ook dat lukt niet meer.)

Ik kan zelfs het deksel niet meer op mijn vingers slaan. Ik had toch nog zo graag de B-kant gehoord. Dat zou een feest zijn geweest. Waarom moest ik me ook zo vermennen?

(De muziek wordt luider, hij raakt steeds meer vertwijfeld. Hij schreeuwt tegen de hemel.)

Waarom heeft hij ons niet gewoon laten lopen, zoals de dieren? Wat moest hij in onze hersenen zitten sleutelen? Prestatie, prestatie. Daarmee sla je je overal doorheen...

(Hij brult tegen de golven.)

Eén ding weet ik zeker: als ik het hier levend vanaf breng... als ik weer thuis ben... het eerste wat ik doe... is naar de B-kant luisteren.

(De lichtsfeer verandert naar "in de werkplaats". Hij stapt uit en gaat uitgeput in de ligstoel zitten. De muziek is gedaan.)

Nu blijf ik hier zitten en luister naar de muziek. Dat zou toch genoeg moeten zijn. Een kraanvogel eet en danst. Eet, slaapt en danst. Ik laat mijn baard staan. Vijf meter drieëndertig is het record. Dat kan ik ook.

(Hij spreekt zachtjes tot de grammofoonplaat.)

's Winters sla ik mijn baard om je nek. We moeten opletten voor je stem. Ik laat vanaf nu mijn baard staan. Dat is ook een mooie opera.

(Hij zingt hoe de stoppels doorkomen, hoe de baard tot op zijn schoenen groeit en in de werkplaats rondwoekert. Zijn blik valt op de gereedschapskist. Hij staat op en klapt het deksel op zijn vingers.)

Steeds hetzelfde liedje. Alles zit 'em nu in het hoofd. Een zoo vol toestanden. Je durft niet te kijken. Volhouden.

(Hij gaat in de ligstoel zitten en hengelt. Hij probeert zich te concentreren. De toeschouwers leiden hem af.)

Wilt u meedoen. Ik hengel in deze emmer. Maar in deze emmer zit geen vis. Nu wacht ik tot er een bijt. Nee, nee, u heeft geen hengel nodig. Wacht gewoon tot er een tram voorbijkomt. Dat komt op hetzelfde neer. Neemt u toch lijn negen.

(Hij traint verder, dan bekijkt hij een toeschouwer.)

Nee, dat mag niet. U mag niet denken dat hier geen vis zit, geen rails liggen. Als u maar blijft